

ALBINA

REVISTĂ SĂPTĂMINALĂ A AȘEZĂMINTELOR CULTURALE

JOI 25 VII 1968

8 PAG 25 BANI

DIN TRADIȚIILE CULTURALE ALE SIBIULUI

Turnurile din strada Cetații din Sibiu

Cind marele Bălcescu făcea acea atît de inspirată și plastică descriere a Transilvaniei „fară mindră și frumoasă”, fara codrilor de brazi și a cîmpurilor de mătăasă, cum a-vea s-o numească mai tirziu Octavian Goga — creiona, in particular, portretul unuia dintre cele mai veritabile tînuturi românești din această cetate naturală, cel al Sibiului. Străbătînd dinspre sud peisajul de o frumusețe sălbatică a Văii Oltului, priveliștea ce ți se desfășoară brusc în fața ochilor — după strimtoarea Turnu-Roșu — te impresionează prin calmul morfologiei sale, prin liniștea interioară, dar nu indiferentă, pe care ți-o dă perspectiva largă ce se deschide. Am intrat în cetatea Transilvaniei prin una din principalele sale porți naturale. Sintem în județul Sibiu. Aici se armonizează, într-o geometrie perfectă, cîmpia largă a Depresiunii Sibiului cu dealurile pline de rod ale Tirnavei Mari. Aici, istoria, prezentă în fiecare așezare, purtînd parcă mesajul de hărnicie al străbunilor, se integrează organic în peisajul contemporan al vieții noastre socialiste.

Sibiului cunoaște încă de secole o intensă viață culturală. De peste un veac și jumătate ființează aici Brukenthalul, unul din cele mai mari muzee din Europa, înscris pe lista obiectivelor turistice recomandate de toate agențiile internaționale. Unul din obiectivele noastre actuale este de a lărgi complexul muzeal, de a-l îmbogăți, de a-i potența valoarea. În acest scop se creează muzeul etnografic din Dumbrava Sibiului — muzeul tehnicii populare, în speță, care, în ansamblul său, are un caracter național, atestînd capacitatea creatoare și geniul novator al poporului nostru. El constituie expresia grijii și respectului pe care, organele județene, îl au pentru conservarea culturii materiale, a înaintașilor noștri. Tot la Sibiu, a fost deschisă cu 63 de ani în urmă prima expoziție etnografică din țara noastră organizată de societatea ASTRA, înființată în 1861. Astrei i se datorează fondarea Bibliotecii Municipale din Sibiu, a muzeului etnografic; ea a editat cărți de popularizare a cunoștințelor populare științifice, a încurajat și promovat activitatea artistică din

IOAN GRECU
prim-vicepreședinte al
Comitetului executiv al
Consiliului popular județean provizoriu —
Sibiu

(Continuare în pag. 4-5)

DIRECTORUL DE CĂMIN ȘI MODERNIZAREA ACTIVITĂȚII CULTURALE

Se discută mult în ultima vreme — și e bine că se face acest lucru — despre modernizarea activității culturale. Problema e ridicată de viață, de schimbările profunde ce au avut loc în fizionomia spirituală a satului, de exigențele cultural-artistice mereu crescînde ale sătenilor.

Modernizarea nu este înțeleasă însă peste tot ca un proces amplu, reînnoitor, care să determine o infuzie de propețime în toate compartimentele activității cultural-educative și să ridice gradul de atracție a așezămintelor de cultură din mediul rural.

În unele locuri ea este privită dintr-un unghi îngust, considerată doar ca un proces de introducere și folosire intensă a mijloacelor culturale moderne de comunicație de masă, indeosebi a televizorului. Această concepție este susținută îndeosebi în localitățile cu o activitate slabă, redusă aproape numai la vizionări ale programelor pe micul ecran.

Întîlnim frecvent și păreri care limitează problema la introducerea doar a unor activități de club la cîminul cultural (șah, remi, magnetofon, jocuri distractive etc.). Desigur toate acestea (televizorul, activitățile de club) sînt elemente ale modernizării, dar ele singure nu determină o ameliorare sensibilă a activității.

Modernizarea muncii culturale la sate nu înseamnă numai introducerea unor elemente de origine urbană în conținutul și formele acestei activități. Ea înseamnă în primul rînd așezarea acesteia pe baza unei concepții moderne științifice, eliminarea din sfera ei a tot ce este rudimentar, depășit de viață, de condițiile actuale ale satului.

Din păcate, unele forme ale activității culturale mai mult sau mai puțin utile cîndva, dar care nu-și mai justifică existența, se mai mențin în unele locuri. Am participat recent la o ședință operativă de in-

I. RADU

(Continuare în pag. a 2-a)

SEARĂ DE BALADE

Reînfrînarea cu artiștii amatori din Bicălat, pe scena Festivalului „I. L. Caragiale”, ne-a oferit și de astă dată, ca de atâtea ori, o surpriză plăcută, clipe de reale satisfacții artistice.

Montajul literar-muzical Seară de balade prezentat la faza județeană a concursului (al 15-lea spectacol) constituie o nouă măturie a talentului și dăruirii, a căutărilor și a capacității creatoare atât a instructorilor (soții Francisc și Irina Nasodi), cât și a întregii formații.

O idee originală, aceea de a aduce pe scenă o suită de vechi balade populare (Meșterul Manole, Haiducii, Balada turcului etc.), s-a realizat treptat, prin atenta selecție a materialului folcloric, prin corespunzătoare soluții regizorale și îndeeșbi datorită interpretelor într-un spectacol inedit și de o rară frumusețe.

De la epilogul acestei reprezentări în care o țărancă de aproape 70 de ani povestește copiilor și aduce printr-un vers frumos slavă creatorilor populari, fâuritori ai atîtor comori, pînă la ultima baladă prezentată, totul a impresionat în acest spectacol. Cei care au urmărit evoluția artiștilor amatori din Bicălat, au avut impresia că asistă de fapt nu la un spectacol propriu-zis, ci la geneza acestor inestimabile creații populare care sînt baladele.

Varietate mijloace și modalități folosite pentru realizarea montajului: scurte dramatizări, cor vorbit, grup vocal pe mai multe voci și un frumos text de legătură au creat posibilități de a valorifica întreaga gamă dramatică a baladelor prezentate.

La realizarea acestui spectacol — și trebuie subliniat acest lucru — și-au dat concursul și mulți săteni care nu sînt membri ai formației. După cum ne-a relatat Irina Nasodi, instructorul formației și Andrei Ionescu, metodist la Casa județeană a Creației populare din Cluj, atât după spectacolul înfățișat la Bicălat cât și după cele prezentate la Tețis, Săvădișta, Horlacea și în alte localități au avut loc discuții cu sătenii. În cadrul acestui schimb de păreri țărani au venit cu unele sugestii privind diferite aspecte ale spectacolului, le-au adus la cunoștință diferite variante ale unor balade.

De aproape două decenii, satul Bicălat, așezare mică cu 800 de locuitori, are o prezență — și de ce să n-o spunem — și o afirmare neîntreruptă în mișcarea artistică de amatori. Am văzut artiștii pe scena primei întreceri desfășurate în 1949—1950, i-am văzut, anul trecut, la faza interregională a celui de-al VIII-lea Concurs pe scena Teatrului național din Cluj, realizînd un interesant spectacol folcloric și i-am înfrînuit în acești douăzeci de ani și la etapele republicane ale marilor confruntări artistice.

Cel ce va scrie odată cronică activității cultural-artistice din Bicălat va putea consemna multe realizări pe acest tărîm. Și printre spectacole de mare răsunet, va figura neapărat și montajul Seară de balade, o realizare de prestigiu a artiștilor amatori din acest sat de lingă Huedin.

R. IARAI

DIRECTORUL DE CĂMIN ȘI MODERNIZAREA ACTIVITĂȚII CULTURALE

Urmare din pag. 1)

formare cu directorii de cămine și bibliotecarii din localitățile aparținînd municipiului Turda. Biblioteca din comuna Mihai Viteazul raporta printre alte activități și lecturile în grup organizate în prima parte a lunii iulie a.c. Oare într-o comună dezvoltată, din apropierea orașului, cu mulți săteni care lucrează în întreprinderile industriale mai e nevoie de asemenea „manifestări”?

Sînt încă frecvente cazurile cînd expunerile și conferințele se prezintă (se cîtesc, cum e cazul în comuna Berești, județul Galați) înaintea rului filmelor, devenind astfel acte culturale pur formale. O conferință bună, interesantă are întotdeauna public și nu necesită să se recurgă la un „ambalaj” distractiv pentru a atrage auditoriul.

Dănuie încă, din păcate, la unii activiști culturali un fetișism al cifrelor. Afli de la ei, cu ușurință, o mulțime de date statistice, dar cînd te interesezi de conținutul și desfășurarea manifestărilor, de interesul pe care l-au stîrnit, răspund mai greu. Goana după ci-

fre și cantitate, rămășiță a unei perioade mai vechi în munca culturală, favorizează și azi în unele locuri formalismul, superficialitatea. Cui folosec, bunăoară, informările care se trimit de la sate (am înfrînuit recent asemenea informări în județe) indicînd numărul și felul conferințelor ținute (social-politice, agricole, științifice etc.) și cîți participanți au înfrînuit? N-ar fi mai util și mai eficient pentru cei ce îndrumă această activitate dacă ar afla nu cantitatea conferințelor, ci conținutul lor cum și cine le-a expus, ce rezonanță au avut ele în rîndurile auditoriului?

Modernizarea activității căminelor culturale este strîns legată de studierea atentă, științifică a cerințelor și a preocupărilor culturale ale populației din localitatea respectivă.

La Florești, lingă Cluj, unde asemenea investigații se întreprind deseori, s-au inițiat activități izvorîte din cunoașterea dorințelor sătenilor din comună ca cercuri de croitorie cu 140 de cursanți, de muzică, de foto și se află în curs de organizare un cineclub. Pe baza sondajului și anchetelor întreprinse au fost, de

asemenea, prezentate o serie de conferințe interesante cu o largă participare, susținute de către oameni de știință din Cluj, de cadre didactice din comună.

Modernizarea activității nu trebuie să se desfășoare însă în dauna manifestărilor tradiționale atît de apreciate de săteni, ci dimpotrivă să ducă la dezvoltarea și îmbunătățirea lor, să creeze un echilibru adecvat între tradițional și contemporan, în activitatea căminului. Grijă pentru cultivarea și valorificarea creației populare a folclorului în manifestările culturale trebuie însoțite de o mai largă difuzare a creației culte, a valorilor cultural-științifice cele mai înalte, la așezămintele de cultură din mediul sătesc.

Un rol de seamă în modernizarea și dinamizarea activității culturale la sate o are fără îndoială directorul de cămin cultural. De priceperea și pasiunea lui depind în primul rînd dezvoltarea și îmbogățirea continuă a vieții spirituale a satului. Reorganizarea administrativ-teritorială a țării a creat posibilități favorabile deosebit de favorabile unei mai largi desfășurări, a îmbunătățirii

muncii culturale, dar ridică în fața acesteia totodată și cerințe sporite, conferă dimensiuni noi activității spirituale a satului contemporan. Măsura luată de partid și de stat potrivit căreia căminele culturale din reședință de comună vor avea directori salariați și vor fi totodată și locșitorii secretarilor comitetelor comunale de partid creează acestora condiții dintre cele mai favorabile pentru atragerea tuturor intelectualilor din comună (cadre didactice, medici, ingineri etc.) în organizarea unei activități culturale bogate, moderne, la nivelul și exigențele actuale ale sătenilor. Punînd la baza activității lor studierea atentă a nevoilor spirituale ale sătenilor, consultarea acestora, directorii de cămine culturale, coordonatorii întregii activități culturale din raza comunei vor putea elimina șablonismul, formalismul, cenușul și uniformizarea acestor munci, conferind așezămintelor culturale o personalitate proprie distinctă, determinată de condițiile economice și sociale, de tradițiile cultural-artistice ale localității respective.

Salut Revistei Bibliotecilor

În iulie 1968 se împlinesc 20 de ani de la apariția „REVISTEI BIBLIOTECILOR”.

Ca organ de specialitate, revista a avut o contribuție de seamă în constituirea rețelei bibliotecilor publice din țara noastră, fiind principala sursă de comunicare profesională și de răspîndire a tehnicii și metodicii moderne în activitatea bibliotecară. Revista a reprezentat, în cei 20 de ani de la apariție, un mijloc de antrenare a tuturor bibliotecilor în sprijinul activității din diversele sectoare ale vieții economice și culturale, a muncii educative.

Revista a adus, în ultimii ani, o contribuție substanțială la valorificarea tradițiilor noastre culturale, publicînd numeroase documente și studii despre istoria cărții și a bibliotecilor românești și a făcut cunoscut specialiștilor noștri progresele științei bibliotecarice din străinătate. Revista este destul de larg răspîndită și peste hotare, fiind des recenzată în coloanele publicațiilor de specialitate străine.

Alături de bibliotecari, bibliografi, documentariști, revista a reușit, de-a lungul anilor, să-și asigure colaborarea a numeroși oameni de cultură și știință de largă notorietate.

Membrii redacției revistei „Albina” urează colegilor lor noi succese în muncă, iar „REVISTEI BIBLIOTECILOR” o viață îndelungată.

Dumitru I. BREZEANU

Cu o sută de ani în urmă, la 12/25 iulie 1868, s-a născut la Teișani-Prahova. Dumitru I. Brezeanu. Fiu de țărani de pe Valea Teleajenului, rămas orfan de tată de la 9 ani, D. I. Brezeanu urmează clasele primare la Vălenii de Munte, iar în 1888 termină cu succes cursurile Școlii Normale din București.

Pe tînărul absolvent îl înfrînuit pe rînd, institutor suplinitor la Vălenii de Munte, învățător gradul I la Cornurile de Cîmp-Prahova împreună cu colegii din plasă înfrînuită cele dintîi cercuri din Prahova pentru răspîndirea culturii la sate. În 1892, după minuțioase cercetări pe teren, alcătuiește un „nceput de geografie” (pentru clasa a II-a primară), urmat de „Geografia județului Prahova” (pentru clasa a III-a rurală), manual tipărit la Ploiești.

Deși clădise o școală nouă în satul său natal, nu e numit cum era de așteptat la Teișani, ci în comuna Păcuireți. De aici abia mai tîrziu este mutat la școala din Teișani.

Cunoscător al cauzelor sărăciei țărănilor, mereu împovărați și îndatorați față de moșieri, arendași sau cămătari, D. I. Brezeanu înfrînuită în 1896 la Homoriciu una dintre primele bănci populare din țară. Activitatea sa în cadrul băncilor populare este subliniată și de savantul N. Iorga în Istoria Românilor. Înfe-

legînd importanța unei publicații periodice pentru mișcarea băncilor populare, învățătorul de la Teișani scoate, în 1903, „Curierul băncilor populare” pe care-l cedează apoi Casei centrale a băncilor populare spre a deveni organul ei oficial. Preocupat de răspîndirea luminii culturii printre săteni, D. I. Brezeanu, înzestrat și cu darul scrisului, editează revista „Satul” (1898—1899) „Aquila Carpaților” (1900), „Teișanii” (1904) și „Teleajenul” la Vălenii de Munte. În 1920. În acești ani, colaborează la diferite reviste (între care la „Viața” lui Alexandru Vlahuță) cu poezii și încercări reușite în proză, cu material folcloric sau cu articole dezbătînd probleme didactice.

Pe D. I. Brezeanu îl găsim, de asemenea, printre membrii fondatori ai „Revistei învățătorilor și învățătoarelor din România”, din Buzău.

Unanim recunoscut ca luptător pentru interesele și dezvoltarea învățămîntului primar, D. I. Brezeanu este ales de Congresul învățătorilor, în 1906 ca președinte al Asociației generale a învățătorilor din România.

Revenit în 1925 la Teișani, continuă cursurile populare serale pe care le inițiasse mai înainte și propage în continuare prin presă ideea Ateneului rural.

Dornic de cunoștințe noi frecventează pe timpul verii cursurile „Universității populare” din Vălenii de Munte de sub conducerea lui N. Iorga.

De mare importanță în activitatea lui D. I. Brezeanu este munca de cercetare științifică. În această direcție el a strîns material necesar pentru monografia comunei Teișani, cu obiceiurile la naștere, la botez, la nuntă și la înmormîntare, precum și colecții de descîntece, strigături la horă, ghicitori.

Sfera cercetărilor sale s-a extins și asupra altor comune ca: Mineciurile, Izvoarele, Homoriciul, Oltenii, Drajele, Gornetul Cuib, rezultînd un volum de aproape 400 documente, pe care l-a intitulat „Noduri și crîmpele din viața socială a moșnenilor de pe Valea Teleajenului”.

Vîtregia vechiului regim i-a făcut zadarnică încercarea de a construi un cămin cultural, un dispensar, de a electrifica satul. Ne putem închipui astăzi, sărbătorînd 100 de ani de la nașterea sa, bucuria de a-și fi văzut realizate în noua orînduire din patria noastră aspirațiile pentru care a militat o viață întreagă.

Prof. ION JERCAN

I N G I N E R I I

Cei mai mulți și-au ales profesia aceasta din vocație. Ei nu blestemă noroiul și praful de la țară din moment ce obiectul pasiunii lor e agricultura și din moment ce locul acesteia e la țară. Alții au ajuns aci dintr-o întâmplare. Și acum constată cit de incomod este să umbli toată ziua prin soare. E adevărat că cei mai mulți și-au mutat cu totul viața în sat, identificându-se cu interesele economice și civice de aci. La aceasta concură și grija pe care cooperatorii o au de a le clădi inginerilor locuințe, de a le face o viață cit mai bună în scopul de a-i păstra. Cu atît mai mult cu cit unii sint orășeni sadea și adaptarea la noul mod de viață ridică probleme. Dar este tot așa de adevărat că în alte locuri ei dau peste o indiferență și o lipsă de ospitalitate care-i alungă.

La Urziceanca (Ilfov), Ana Drăgăală, o ingineră bună, și-a cerut mutarea în altă unitate fiindcă a fost înconjurată tot timpul aici, mai ales din partea conducerii cooperativei, de o vădită lipsă de respect și considerație. Proasta faimă pe care și-au cîștigat-o cei din Urziceanca i-a făcut și pe alții să-i ocolească, așa că timp de aproape o jumătate de an cooperativa a stat fără specialist și o lipsă de ospitalitate care-i alungă.

Numele inginerului agronom e legat de agricultura modernă. Agricultura modernă cere mașini și știință, iar inginerul reprezintă în sat știința. Primul act pe care-l face venind aici este conlucrarea cu cooperatorii, vechi practicieni ai pămîntului. Din prima clipă el începe să-și împartă cu ei grijile, bucuriile și speranțele, și aceasta îi face să fuzioneze sufletește.

La Limanu-Constanța, inginerul agronom Nicolae Simion este și secretarul comitetului comunal de

partid și vicepreședinte al consiliului de conducere. E unul din cazurile ideale de triplă autoritate cîștigată înainte de toate prin strădania depusă în munca de propagator al științei. Iată-i mărturisirea: „Vii din institut, unde totul se rezolvă minunat, la modul teoretic, unde nu ai surprize fiindcă lucrezi cu discipline și principii cunoscute, studiate și răstudiate. Confruntarea cu viața te pune însă în situații nebănuite. Ai în față citeva sute de oameni cărora trebuie să le împrumuți concepțiile tale novatoare. Cînd am venit aici, la grădina, irigarea se făcea ca pe vremea fenicienilor. Timp de o lună m-am luptat să-i învăț să facă o irigare științifică. Nu pentru că n-ar fi înțeles. Dimpotrivă. Dar procedeul vechi era comod, fiindcă n-avea necunoscut. Singurul lucru de care se tem cînd le recomand o metodă nouă este posibilitatea ei nereușită. Ca să evit riscul le explic pină la amănunt. Cînd e nevoie, imi subliniez vorbele cu demonstrația practică. Ca promotor al progresului științific și tehnic, inginerul este cel menit să combată plafonarea. Ajungînd după ani de zile de încercări la o producție bună, cooperatorii se declară adesea mulțumiți. Justificată pentru un moment, mulțumirea devine în anul viitor o frînă în producție. Capacitatea de a îndrăzni este o trăsătură a siguranței pe care și-o dă studiul și cunoașterea. Nu o au toți și pentru aceasta socot că misiunea de educador a specialistului de la țară se află azi în plin efort. Aș mai sublinia că deși mai sint oameni care și-au delimitat atît de simplu și comod pretențiile, tonul general îl dau totuși cei care au învățat să-și dezvolte gîndirea agrotehnică, să caute în știință rezolvarea altor momente ridicate de procesul de producție”.

Iată o întâmplare cu o vechime de citeva zile, care vine să întărească spusese de mai sus. La C.A.P. Girbovi, sfidînd parea cel mai sumbre pronosticări, iscate de secetă de 5 luni, producția de grîu din acest an întrece cu 200 kg la hectar pe cea prevăzută. Ingerul agronom Ion Zmeu ne dă explicația: „Am asigurat un agrofond bun și consider aceasta opera tuturor cooperativelor cîștigați definitiv de ideea agrotehnică. Dacă n-aș fi deosebit al științei, aș zice că-i o minune” — spune chiar inginerul. Și noi ne gîndim la întreaga suită de lucrări, începînd cu aratul, mai tirziu cu îngrășatul pămîntului, apoi al culturilor pe fază de vegetație, grija cea mare de a folosi o sămînță de elită, recoltatul fără pierderi la care au colaborat deopotrivă inginerul și țărani. Lucrul cel mai de seamă cîștigat de inginer aici este concordanța deplină de vederi cu președintele Dobra Marcel: „— Îl respect fiindcă-i om învățat. Și-i urmez recomandările, fără să simt că prin asta mi-aș pierde din autoritate”. Dobra Marcel este sincer. Dar la Berceni (același județ), una se spune și alta se gîndește. Factorii de răspundere locali afirmă despre ingineria Ioana Dinu: „Fata asta e „spirt”. Ei în primul rînd i se datorește faptul că am realizat planul de legume pentru export”. Dar aceiași au excepțat-o de la prima încasată pentru producția de export, acordîndu-i prin asta un blam nemeritat.

La Fierbinți o propunere făcută de inginerul Ion Zaharia și aprobată de consiliu în mod formal este atacată pe alte căi de președintele cooperativei cu astfel de cuvinte: „Ne-a băgat la cheltuială. Nu ne trebuia. Nu aveam nevoie”.

— Ce anume nu vă trebuia?
— Irigările astea... Este vorba, așadar, de o instalație pentru udatul

a 500 ha., care aduce de pe acum foloase unității și al cărei cost se va recupera în scurt timp. Și totuși președintele vede și nu crede. Să fie vorba de o rezistență la ceea ce e nou? Sau de o chestiune de orgoliu manifestată în chipul acesta primitiv?

Colaborarea cu cooperativii se bizuie în primul rînd pe prestigiul științific al inginerului. Cooperativa agricolă îi oferă acestuia un timp vast de experiență. Unii acuză lipsa de instrumentar care i-ar împiedica să desfășoare un studiu amănunțit al fenomenului agricol. „Inexact — imi spunea un inginer. O astfel de argumentare e o scuză pentru dezinteresul științific. Instrumentul cel mai complet de experiență pentru un inginer este pămîntul. Se poate văita cineva că nu-l are?”.

Repartizat, după ce a terminat facultatea, la o unitate, inginerul A. I. a lucrat corect timp de opt ani. Și după opt ani a fost întrebat dacă are în cercetare vreo temă pe care i-ar fi putut-o furniza contactul viu și continuu cu realitatea. La așa ceva nu se gîndise. Își îngustase optica, renunțase la elanurile din facultate, devenise un slujbaş.

Ingerul Popa Cezar a fost mutat de la cooperativa agricolă din Gruiu la C.A.P. Sintești (Ilfov), din cauza dezinteresului său profesional. Aici a continuat să-și mențină. Am ascultat o scurtă caracterizare care-l privea și care privește cred și pe alții: „Nici n-ajută, nici nu-ncurcă”.

Autoritatea specialistului, priza lui la oameni, simpatia cu care e înconjurat sint rezultatul pasiunii profesionale.

Să și-o reamintească cei care au uitat-o.

V. TOSO

● RECOLTAREA CEREALELOR PĂIOASE ● ÎNSĂMINȚAREA CULTURILOR DUBLE

Strînsul recoltelor de cereale păioase continuă în special în zonele mai reci ale țării. Pină la 18 iulie grîul și secara au fost strînse pe 89 la sută din suprafață iar orzul și orzoaica pe 87 la sută. Grăbirea secerișului, eliberarea terenurilor de pale, aratul și însămînțarea culturilor duble sint cerințe cărora, ținînd seama de seceta prelungită din acest an, trebuie să li se acorde toată atenția.

Din datele soșite la redacție rezultă că în multe cooperative agricole se fac eforturi pentru terminarea recoltării în termen și însămînțarea culturilor duble pe suprafețele prevăzute în plan. Membrii cooperativi din Ciocăni de Jos-Prahova au și însămînțat 240 hectare cu culturi duble. La Cristian-Brașov recoltarea grîului a durat doar șase zile. S-au semănat 35 hectare, iar alte 25 sint pregătite pentru semănat. Exemple demne de laudă s-ar putea da cu sutele, oamenii înțelegînd că situația din acest an cere acțiuni hotărîte pentru asigurarea fondului furajer afectat de secetă. Era de așteptat ca aceeași preocupare să existe în fiecare cooperativă agricolă, în fiecare comună. Din păcate, așa ceva nu s-a întîmplat.

Activitatea pe ogoare

Să revenim bunăoară tot pe valea Birsei. Balanța furajeră a cooperativei agricole din Hălchiu este deficitară. De aceea se și prevăzuse cultivarea cu porumb, în cultură dublă a 250 hectare. Dar cînd? Pentru că pină la 18 iulie nu se însămînțase nici un bob. La fel stau lucrurile la C.A.P. din Bod, Vulcan etc.

Cultivarea culturilor duble pentru completarea lipsei de furaje este strîns legată de grăbirea recoltării. Aceasta o știu și specialiștii, o știu și membrii cooperativi din județele Mureș, Bacău și altele. Dar în Bacău, din 14 000 hectare planificate, s-au semănat abia 8 000. În județul Mureș, despre care nu se poate spune că e lipsit de buni gospodari, în zece zile, timp în care conform planului trebuia terminat secerișul, s-a recoltat mai puțin de jumătate. Cauze-

le? Funcționarea defectuoasă a combinelor. Iată un exemplu atotgrăitor. La C.A.P. Brîncovenesti, două combine au recoltat în 10 zile 32 hectare. Recordul îl dețin însă mecanizatorii de la C.A.P. Corunca: 5 combine, în 5 zile au recoltat 5 hectare de grîu!

Din Sînpetru, județul Hunedoara, ni se anunță un fapt care iese din comun. „Vrem să recoltăm și nu putem, ne scriu cîțiva cetățeni. Am semănat două soiuri de grîu: „Ponca” și „Bezostaiă”. Primul s-a cîștigat, al doilea nu. De ce nu s-a început secerișul nici pină la 18 iulie? Pentru că, dintr-o gravă neglijență a conducerii și inginerului agronom Gheorghe David, cele două soiuri au fost însămînțate amestecat”.

Fără îndoială că exemplele negative citate constituie cazuri izolate, că în majoritatea lor unitățile agricole desfășoară o activitate susținută pentru îndeplinirea sarcinilor prevăzute și rezultatele obținute o dovedesc. Dar stadiul în care ne aflăm nu îngăduie amînări nejustificate, cu atît mai puțin slabă organizare. Dacă iulie a început sub semnul secetei, acum, în cea de a doua jumătate a sa, timpul a devenit prielnic cultivării culturilor duble. Să-l folosim.

CL. MUNTEANU

UN MARE SENIOR LA C. A. P.

Cînd și-a luat în primire „feuda” la C.A.P. Neajlovul din comuna Epurești-Ilfov, în calitate de contabil șef, marele senior Mihai Radovici și-a îndreptat în primul rînd atenția, cum era și firesc, asupra propriului castel, primit spre folosință. Dacă e vorba de folosință, și-a spus el, pîi să tragem foloase.

Luînd drept pungă personală punga gospodăriei, de ale cărei băieri răspunde în modul cel mai direct, seniorul contabil-șef a bătut trufaș din palme. Castelul acestui semn care exprima incontestabil o dorință, s-a prezentat un grup de supuși, dintre cooperatori.

Marele senior dezlănțuie o ploaie de porunci. Castelul (spațiul locativ pe care i-l pusese la dispoziție fostul sfat popular comunal) trebuia văruiț, zugrăvit, vopsit. De galbeni nu ducea lipsă Radovici. Cooperativa plătește! Cum? Simplu! ...în zile-muncă!

— Să vină niște cooperatori — timplari! a bătut el lar din palme.

Supușii s-au înfățișat. Și astfel s-a născut, din materialele C.A.P.-ului și cu zilele-muncă oficiale, o mare și complexă construcție locală: un padoc la cotețul de porci al seniorului, două troace — pentru uz personal — o masă la care feudalul urma să se desfete cu deliciale culinare oferite de porcine, o ușă al cărei prag avea să-l treacă de mai multe ori pe zi tovarășul senior tot personal. De asemenea, i s-a mai reparat un șifonier.

Pentru procurarea materialelor, dumnealui, Mihai Radovici, n-a avut decît să bată iar din palme în semn de dispoziție altui supus al său, magazinerul Tudor Gane, pentru care dorința stăpînului s-a dovedit a fi lege, în pofida legilor în vigoare.

Se spune că pofta vine mîncînd. Lui Mihai Radovici i-a venit plătînd. Tot plătînd în dreapta și în stînga, de la o vreme a observat că uitase esențialul — și anume să se plătească pe sine însuși. Așa că și-a operat și pentru propriul suflet într-un registru 60 de zile-muncă, spre a putea fi premiat la sfîrșitul anului. Cum își așterni, așa vei dormi. A primit ca premiu bani și produse: grîu, porumb, ceapă, coceni, pepeni, fără a fi avut acest drept.

Marele senior s-a dovedit și un mare combinativ-inovator. Lui i se datorește și o epocală inovație contabilă: instituirea unor cheltuiele „din fondul de prezentare al președintelui”. Că un asemenea fond nu este prevăzut de nici unul din actele normative în vigoare folosite în activitatea economico-financiară a C.A.P.-urilor, nu are a face. Feudalul le-a ordonat, cu de la sine putere, pe seama cheltuieiilor de producție ale cooperativei, fără acte legale.

Socotîndu-se stăpîn absolut, marele senior a uns chiar pe fostul președinte al C.A.P., Anghel Crăciun cu un premiu — necuvenit — de 468 de lei, așa cum și alți mari seniori au uns cavaleri la vremea lor. De asemenea, neîndurător, a impus cooperativa și la alt soi de biruri — a luat produse dar nu le-a lăsat. Așa cum a procedat el cu produsele, au procedat alții cu el.

R. ATANASIU

La I.A.S. Amzacea, brigada a treia efectuează recoltarea furajelor

Lucian Cursaru este autorul volumului „Învîngătorii păreau oboșiți”, volum în curs de apariție la Editura Tineretului. În acest volum apare și povestirea „O bucată de drum”, o încercare reușită de a ilustra apropierea a doi tineri prin libertatea discuției. Dialogul lor lipsit de prejudecăți despre viață, despre muncă și despre familie implică existența unor preocupări grave și demonstrează maturitatea scriitorului. Reproducem din această povestire un fragment.

LUCIAN CURSARU

o bucată de drum

— Acum după cine porți doliu? După mătușă?
Pentru prima oară o auzi rîzînd și rămase uitat, cu mâinile pe volan, de parcă ar fi spus o necuvîlînță.

— Nu... mătușa trăiește, e bine. Ea se mărită chiar.

— E așa de tînără?

— Nu mai este. Șaizeci de ani.

Acel moment de uluire în care simțise un nod în gît se topi și se grăbi să-și spună părerea.

— Mie mi-ar fi rușine să mă însor la amîi aia ai ei. Nu știu, dar e ceva nepotrivit... Sau poate așa credem noi, fiindcă sîntem tineri și nu știm cum e atunci, ce dorințe îți vin. Nici despre noapte nu știi cît e de neagră pînă nu ieși afară. Deh... Uite, vorbesc despre prostiile astea și parcă am o durere în stomac, dar să mă mai duc la ofițerul stării civile, să ascult toată prelucrarea aia și să spun da. Adică mă însor de bunăvoie și nesilit de nimeni cu băbuța scofică, cu dantura falsă și cu un reumatism clasa întâi. La rîndul meu, eu aduc un rinichi bolnav, o spondiloză și... hai să zicem, o tuse tabagică.

Fata de lingă el rîde încetîșor și o privi cu plăcere, închipuindu-și-o tînără, cu pielea albă și mătăsoasă, cu sîni tari și calzi, buni de mușcat sălbatic, cu coapse rotunde și albe. Nimeni nu te poate privi fără să te dorească, ar fi vrut să-i spună. Iar eu nu sînt ușă de biserică, dar, ca să simt brațele astea încolăcite în jurul gîtului, m-aș duce acolo să spun: da!

— Dacă i-ai cunoaște mai îndeaproape... Fata vorbea mai conciliant, și poate că în pupilele ei rămînea ca un luciul imaginea lucrurilor despre care pălăvrăgeau chiar în clipa aceea.

— Cred că-i cunosc, continuă el — și vocea îi era din nou răgușită. Am o mătușă, e văduvă de mult timp. Are acum vreo șaptezeci de ani, abia mai plîpne viața în ea și cite o dată o auzi că spune: „N-am și eu un suflet de bărbat, să-l cos, să-l hrănesc!” Cînd am auzit-o prima oară, în loc să fac haz am simțit o durere de parcă mi-ar fi dat cineva cu un bocanc în pîtec, dar ea părea hipnotizată, vorbea cu o plăcere teribilă, se simțea alta cînd gîndea așa... Eu în schimb mă perpeleam stînjelit, ca atunci cînd vei să leși din apă și pe mal nu-ți mai găsești hainele. Ce mai, nu-mi intra în cap și gata că ea își dorește încă așa ceva. Cînd o auzeam vorbind cu atîta liniște îmi venea să o compar cu cea mai netrebnică femeie... Dar nu aveam totuși dreptate. Toți știau că a fost o femeie serioasă, o soție bună.

— Și mai departe? ceru fata.

— Ce să-ți mai spun... Nu s-a măritat, bineînțeles. Iar eu... un timp m-am temut c-o să mă facă de rușine, apoi am început să mă gîndesc că pînă nu ești în pielea lor, adică pînă nu știi

cum îți este sufletul și mintea la vîrsta aceea, poți să te înșeli. Iar de interzis omului să vorbească nu-i poți interzice. Unui bătrîn singur și pierit nu-i poți lua și vorbele și gîndurile.

— Poate că ai dreptate... murmură ea.

Motorul trăgea cuminte, urcînd fără efort un deal. El vru să accelereze fără să schimbe viteza și toba de eșapament pocni puternic. Cînd mașina ajunsese în vîrî, văzură lacul întins, lucind sub razele de lună care albeau noaptea. Negruțu căută să ghicească ce-i în sufletul fetei în acel moment și o privi lacom. Pentru cei ce nu știau drumul, locul era un plăcut moment de surpriză, așa cum îți se oferă cînd mergi cu trenul, dincolo de Palas, întinsul verde-albastru al mării.

— Vrei să oprești?

Motorul tăcu, însă mașina mai merse puțin, ca un animal cu gîtul întins tinjînd de sete. Pe capota de pînză se așezau încet, venind din urmă, nori de praf răscolți de roți. Stînd pe loc, simțeau valurile calde din porumbiști ciocnindu-se cu boarea răcoroasă a lacului.

— E așa frumos aici...

Privea oglinda aceea argintie cu ochii ei mari, negri, parcă nici nu răsufia.

— N-ai mai fost niciodată la Hotarele?

— Nu, e prima oară.

El se simți bucurios că îi făcuse această plăcere, ca și cum i-ar fi dăruit ceva de preț, din suflet. Aprinse din nou motorul, smuci de volan și o porni pe un drum de țară abia deslușit.

— O luăm pe aici?

Fata avu un tremur nervos în voce și încetă brusc să se mai bucure.

— Da, vreau să fac o baie. Intotdeauna fac baie aici. E o bucurie a mea. Să nu te temi, nu stau mult, spuse ei cu satisfacție.

Fata nu-l răspunse, căzuse într-o mușenie încăpătinată și, cînd gîndurile se legară între ele, se temu ca ea să nu creadă cine știe ce aiureli. I-ar fi mîngîiat mîinile și părul ca la o zîină, duios să nu gîndească altceva, urît. Toată ziua umblase prin zăduf și praf, alergase de la unul la altul, trăsese de volan, nu stătuse la taifas, ar trebui să-și închipuie, îi reproșă strîngîndu-se pe locul lui înclădat.

Cînd ajunsese la marginea lacului, se simți cuprins din nou de o bucurie și uită de tot. Se dădu jos repede, își aruncă pantofii din mers și fugi spre apă desculț. Apoi se întoarse, căută într-o servietă și scoase ceva. Trecu în spatele mașinii și fata îl auzi cum se dezbracă grăbit cu gesturi precipitate.

Foșnetul ierburilor, bărbatul tînăr gîfîind, noaptea aceea necunoscută îi dădeau o sticlă sugrumată.

— Poți să cobori. Dacă vrei ia pătura și

pune-o pe iarbă. Te mai limpezești. E răcoare și bine.

Negruțu alergă spre apă ridicînd brațele ca o pasăre ce se pregătește de zbor. Simțea aerul răcoros învăluindu-l, lovindu-se de el. Nisipul era încă fierbinte, iar apa călduță, cu valuri mici care-l loviră ușor în fluierile picioarelor. Apoi apa îi ajunsese pînă la brîu și-l izbi în coaste, turnîndu-l ca un sărut prelungit. Își aplecă pieptul înainte, lipindu-se de suprafața lucitoare a apei.

Se întoarse cu spatele, lăsîndu-și ceafa în apă, și privi înspre mal. Se vedea conturul fetei în negru, pîrînd mai degrabă o păpușă decît o ființă vie, și o eșarfă albă ca un semn, ca o fluturare. Înotă mai departe, apucat de un tremur plăcut, se lîcea de apă cu pieptul, o simțea pe obraz înainte ca ea să-și ferească fața lucioasă și tulburată. Din stuful se auzea orăcăitul braștelor, de pe mal, mai stîns, cîntecul greierilor, ascunși prin ierburi. Luna bătea pal potecile ei, învăluia liniștea somnoroasă a nopții.

Cînd se simți curat și răcorit, Negruțu veni încet la mal. Fata îl aștepta stînd pe pătura, neîndrăznînd să-l privească. Ținea mîinile înclătate în poală și genunchii strînși. Lingă picioarele ei se spărgeau valuri mici negre-verzui. Negruțu se dădu din nou după mașină, își luă hainele și se îmbrăcă fluierînd. Se întoarse la apă, își clăti slipul, apoi îl stoarse încet.

— Dacă vrei să te scalzi... te aștept. Fumez o țigară.

Avea ochii curați, încît privind-o în față îi înțelese și-l cunoscuse mai mult.

— Acum nu, altădată, rosti ea îmblînzită, întorcînd capul peste umăr.

Avea ceva mîngîietor și o promisiune în glas ca o rouă pe un pămînt uscat de arșiță.

— Ai dreptate. Venim și altădată, dacă vrei, doar n-au intrat zilele în sac.

Fata se ridică brusc în picioare, apoi scutură îndemnativă pătura. El porni motorul și ieșiră la șosea. Cerul era limpede ca o apă. Drumul se vedea pînă undeva departe, unde începea satul.

— Altădată cînd o să vii... să îți altă rochie, una de-a ta. Asta, nu știu cum, îți istovește sufletul.

— Nu e a mea.

— Știu, se vede de la o poștă. Adică cine e atent observă că... e veche și arsă de soare.

— Așa e.

El vru să-și aprindă o nouă țigară, ea întinse mina și-i ceru pachetul și chibritul. Avea o mină cam mare, de om ce știe să muncească, cu unghiile rotunde, tăiate scurt. Îi aprise o țigară și i-o duse la gură. Ea nu-și mai aprinse, el observă și se simți bine, ca după o reușită.

La 550 de ani

STRĂBUNII

Inima-i mare-ntre-nalte gorgane
cu amintirile neamului meu —
oase, cenușe, izbinzi, uragane —
din care se-nalță nou Prometen.

Cușma prin vreme o pun peste chică,
plumbul cu fulgere-n vechiul șerpar;
pleacă haiduci în pădurea voinică —
ghioagă, și flintă, și-oțel de amnar l.

Sîngele aprig vulește-n adîncuri,
carnea mi-e dură ca fierul de scut:
daci și romani-aranși pe oblineuri
veacul re-nala, din surse-am crescut...

Trec parcă-n goană, și-n mine rămîn
pajeri și lupii din steag-n frămînt:
Calcă prin ere cu pas de stăpîn
vremea de vifor a neamului stînt.

MIHAIL STĂNESCU

Străvechea așezare de moșneni de pe valea Teleajenului, Starchiojd din județul Prahova, și-a sărbătorit la 21 iulie a. c. venerabila vîrstă de 550 de ani. S-a scurs mai bine de o jumătate de mileniu de cînd un document din 1418 dat de Mihail fiul lui Mircea cel Bătrîn comuna nează existența comunei Starchiojd.

Evenimentul a constituit un prilej de sărbătoare nu numai pentru localitatea, ci și pentru județul Prahova. Au venit să-i sărbătorească și să-i cinstească, să se bucure împreună cu ei, și locuitorii ai comunelor învecinate, intelectuali originari de aici, membri ai Societății de istorie, filiala Ploiești, specialiști ai Muzeului județean de istorie, reprezentanții organelor Județene de partid și de stat, ai Comitetului de Stat pentru Cultură și Artă.

Este remarcabil faptul că sărbătorirea s-a desfășurat printr-un complex de sărbători științifice și culturale-artistice: o sesiune de comunicări științifice privitoare la trecutul istoric al comunei Starchiojd, inaugurarea unei case-muzeu ca secție de etnografie a Muzeului județean de istorie, vizitarea unei biserică, program artistic „Satu-ntreg în sărbătoare”.

Momentele mai importante din trecutul moșnenilor din Starchiojd au constituit obiectul citorva comunicări de înaltă ținută științifică. Comunicarea „Vechimea satului Starchiojd” a fost înfățișată de prof. univ. C. C. Giurăscu, „Starchiojdul, centru de plăieși” de prof. C. M. Răbeanu, „Vechiul județ al Secuiei-ntreg” de prof. N. I. Simache, „Din trecutul școlilor din Starchiojd” de

prof. Stelian Izbănescu, iar comunicarea „Din creația orală folclorică a Starchiojdului” de prof. Mihail Vulpescu. Intemeiate pe izvoare istorice și etnografice comunicările au trezit un viu interes cu deosebire pentru locuitorii băștinași ai comunei.

Inaugurarea expoziției de artă populară în casa Cheșca din această comună a prilejuit un sentiment de adîncă satisfacție. În această casă au fost adunate, prin grija și străduința muzeografilor de la muzeul județean de istorie, prin dragostea localnicilor pentru trecutul comunei lor, mărturii valoroase cu privire la viața și cultura străbunilor actualilor locuitori ai Starchiojdului. Aici și-au găsit locul numeroase obiecte ce constituie adevărate comori ale artei populare românești.

Manifestarea cultural-artistică închinată aniversării s-a desfășurat pe un pitoresc platou al acestei comune. Aici s-a adus salutului organelor județene de partid și de stat, al pionierilor, al oamenilor muncii din satele învecinate. Și-au dat concursul localnicii prin montarea unui spectacol sugestiv intitulat „Satu-ntreg în sărbătoare”, sărbătoare la care au venit să-și aducă contribuția și formații de dansuri din comune învecinate, orchestra de muzică populară din Comarnic, Corul Palatului culturii din Ploiești, fanfara militară din același oraș.

Participarea de masă a sărbătorii a caracterizat acest început de tradiție, început ce constituie o bucurie a noastră, a tuturor.

ION VLĂDUȚIU

DIN TRADIȚIILE CULTURALE ALE SIBIULUI

Urmare din pag. 1)

atele noastre. În acest context de efervescentă în afirmarea personalității și perenității poporului român în aceste locuri a luat ființă, cu o ută de ani în urmă, muzeul atesc din Rășinari. Pe această linie ne preocupăm stimulaea creării de noi muzee săești în județul nostru.

La Sibiu apare la începutul eacului, sub auspiciile Asrei „Enciclopedia Română”, prima lucrare de acest fel din ara noastră, la care și-au adus aloroasa lor contribuție mari arturarii ai neamului ca Xopol, Antipa, Marinescu, Baifiu, Teclu. Numele unor căururari pe care i-a dat județul ostru: Gheorghe Lazăr, „dasăl al limbii române”, intermetorul primei școli superioae românești din București, prijinitorul moral și spiritual l lui Tudor Vladimirescu, tefan Ludwig Rohd, prieten l poporului român, care a lătut cu moartea pentru ideae sale generoase și democraice, Octavian Goga și alții; umele unora care au trăit și civat la Sibiu, ca Gheorghe Iarișiu, Papiu Ilarian, Ion Rațiu, George Coșbuc, ne obliă la grijă și atenție pentru ultura județului nostru, la idicarea acesteia la cotele ialte ale exigenței spirituale. Ca un proces firesc, ca urare a stimulării de către artidul și statul nostru a

ceretării științifice, la Sibiu funcționează o secție a Academiei Republicii Socialiste România. Aceste bogate tradiții constituie mobilul și temeiul unei viguroase perspective culturale. Comitetul județean de partid, Consiliul popular județean, se preocupă cu fiecare așezămînt cultural din județ să devină un puternic focar de cultură în care să fie promovată folclorul local, creația autohtonă.

Urmele activității materiale a vechilor locuitori ai acestor meleaguri, respiră pe o densitate foarte mare. Dovezi ale paleoliticului și neoliticului — fie elemente de construcții, fie de podoabă sau numismatică — atestă cu pregnanță rădăcinile autohtone ale civilizației materiale ale băștinașilor din această veche vatră dacică, explică originalitatea impresionantă a etnografiei acestor locuri. Județul Sibiu — ținuturile mărginașe ale Tirnavei Mari, pînă spre țara Făgărașului, se conturează ca o entitate spirituală și materială cu o puternică personalitate. Folclorul, cu toate elementele sale — port, dans, cînt — construcțiile, uneltele de muncă, pe de altă parte, aspecte care au interesat pe sociologii și etnograful nostru ca Dimitrie Gusti sau Rădulescu-Motru, definesc personalitatea profund originală al băștinașilor acestor ținuturi. Preocuparea Consiliului popular județean Sibiu, a instituțiilor

noastre de partid, este de a păstra cit mai autentice comorile folclorice ale locului. Veghem ca zăcămintul folcloric, atît de bogat în județul nostru, să fie exploatat cu o grijă atentă, pentru a nu-l altera nimic de originalitate și farmec. Tocmai pentru acest autentic este atît de apreciat portul, cîntecul și jocul mărginenimii Sibiului. În acest sens, sintem foarte atenți față de produsele de artizanat care intră în circuitul comercial. Degenerarea acestora în produse de serie, care nu au nimic cu specificul artei populare, reprezintă un mare pericol. De aceea, în concepția noastră, cooperativa „Arta Manuală” trebuie să reprezinte autentice ateliere de creație și reproducere a unor veritabile obiecte populare. Țesăturile cu aleșături tradiționale de la Săliște, Rășinari, Gura Riului, Avrig, Săcădate, alături de alte obiecte de artizanat, prezentate de cooperativa „Arta Manuală” Sibiu cu ocazia festivalului folcloric, au primit de curînd premiul I pe țară. Pentru conservarea portului popular s-au creat la Săliște și Gura Riului nuclee unde meșterii populari din aceste comune execută cu multă măiestrie obiecte de artă populară indigene.

Ca o ilustreare a grijii pentru afirmarea folclorului local, s-a inițiat din acest an — la începutul lunii iulie — un festival al portului, cîntului și jocului

popular sibiuan, care s-a bucurat de o largă rezonanță și o profundă rezonanță în tot județul. Pentru autenticul lor, Corul din Săliște, organizat de Timotei Popovici, cel de la Gura Riului, precum și echipa de flueraciști din Jina, au fost mult apreciați în confruntările folclorice naționale. Pentru că s-au apozat cu respect dar și cu fantazie îndrăzneată de tezaurul folcloric local, dansatorii de la Uzina Automecanică din Sibiu au obținut locul I pe țară la cel de al VIII-lea Concurs al formațiilor artistice de amatori. Aceste bogății folclorice se afirmă prin puternica rețea de cămine culturale existente în județ.

Sibiu, reședința județului, oraș cetate și oraș muzeu, în care istoria te înțîmpină la fiecare pas, vorbește prin fiecare turn și zid de cetate, de vremurile de restriște prin care le contimpli azi, au rezistat atacurilor tătare sau turcești. Te simți mișcat cînd, urcat pe dealul Gușteriței din preajma Sibiului, vezi în fața ochilor cîmpia unde și-a desfășurat oștile Mihai Viteazul în vestita luptă de la Șelimbăr. Pătrunzi, cu sentimentul istoriei, în celula unde a stat închis Tudor Tepeș, în stînga cetății Mediașului. Te simți mîndru cînd știi că prima carte cu slove românești a văzut lumina tiparului la Sibiu în 1544.

ALBINA COPILOR

Dunărea

Păunul și rîndunica

Din Pădurea Neagră, din pruncie,
Dintre muștii ce i-a trecut pe brînci,
Dunărea pornește-n pribegie
Cu genunchii jupuiți de stînci.

Trece prin orașe triumfale,
Oglîndește fiecare stea,
Ia de brațe riurile-n cale
Și le duce peste tot cu ea.

Cînd ajunge-n Viena-i domnișoară.
Strauss o îndrăgește prima oară
Și o face-apoi, nemuritoare.

Pătrunzînd în Buda-Pesta, iată,
Farmecă și dă din ochi scînteii.
Taie-n două capitula toată
Și se plimbă prin mijlocul ei.

De la Belgrad vine obosită,
Grea de amintiri și de tăceri.
Multă vreme merge adormită
Fără să privească nicăieri.

Baziașul, cald o ia de mîină,
Porțile de Fier o amețesc
Și se ține cînd de noi, bătrînă,
Cînd de malul sîrb sau bulgăresc.

Merge după-aceea și tot sapă,
Singură, înaintînd din greu,
Printre sălcii aplicate-n apă
Care-și, spală pletele mereu.

Cînd să intre-n Căldărași cotește
Vrînd s-o ia-napoi, parcă, de furie
Marea Neagră însă o țărăște
Și-o înghite, lacom, prin trei guri.

VIRGIL CARIANOPOL

Păunul s-a trezit dis-de-dimineață, și-a desfăcut penele, și-a scos pieptul înainte și-a întreat-o pe rîndunica întoarsă din țările calde:

— Dar despre cine vrei să știi?
— Despre privighetoare, de pildă. Ce se aude despre ea?

— Spune-mi, ce se aude printre străini despre lumea noastră, a păsărilor?

— Multe, multe se spun...

— Dar ce anume, ce?

— Că are glas neîntrecut, care vrăjește noaptea, că o ascultă pînă și muntele de piatră, că i-a fost dascăl pînă și marelui Beethoven.

— Bine, dar despre gîscă? Ce se spune despre ea?

— O laudă și o cîntesc.

— De ce? Nu cumva pentru gîtul ei lung?

— Lasă gluma! Este vestită pentru că marii poeți au scris cu para ei.

— O fi așa... Dar de cocoș? Ce spune lumea despre cocoș?

— Că e mai bun ca ceasul, că ceasul trebuie întors, pe cînd cocoșul cîntă singur vestind amiaza, miezul nopții și zorile de zi. Cîntecul lui se zice că ar fi scos soarele din mare.

— Hm!... În sfîrșit, aș vrea să știu și despre mine ce se zice.

— Aa, da, și despre tine multe, multe se mai spun...

— Zău?! Ce anume? Mă slăvesc că-s zeul frumuseții?

— Nu chiar așa!... Spun doar atît, că ești o pasăre prostută, lungă-n coadă, scurtă-n minte, cu haine țipătoare. Și să ferească sfîntul să-ncepi să cînti, că dai să fugi!

VICTOR SIVETIDIS

BIBLIOTECA DIN ALEXANDRIA

Intr-o perioadă când bibliotecile aparțineau unor persoane particulare, când însăși cetatea Atena, care strălucea în domeniul științei și artei, nu avea nici o bibliotecă publică, un oraș din țara piramelor își creează o faimă transmisă peste veacuri datorită farului și bibliotecii sale. Intemeiat din porunca vestitului Alexandru Macedon, Alexandria — orașul despre care vorbim — ajunge în vremea Ptolemeilor (dinastie de regi) capitala Egiptului și, totodată, unul dintre cele mai mari centre ale civilizației antice. Universitatea de aici este o instituție culturală cunoscută pretutindeni pe atunci prin caracterul ei universal. Alexandria devine a doua patrie pentru mulți filozofi, oameni de știință și poeți, care prin lucrările lor sporesc prestigiul orașului. Unul din punctele de atracție pentru cei veniți de pe alte meleaguri îl constituie biblioteca, de o valoare cel puțin egală cu aceea a farului alexandrin, considerat printre cele șapte minuni ale arhitecturii antichității.

Existase mai înainte o bibliotecă pe lângă Academia Platon din Atena, dar aceasta nu atinsese nici pe departe importanța și renumele celei din Alexandria. Căci, trebuie să menționăm, biblioteca de aici reprezintă de fapt prima bibliotecă de stat din lumea veche, un focar al culturii care își răspîndea razele în toate direcțiile, aidoma farului construit pentru a călăuzi în noapte cu luminile sale drumurile primejduite ale corăbierilor.

Posedind, în epoca primilor Ptolemei, 400 000 de volume, Biblioteca din Alexandria acumulează treptat bogății intelectuale inestimabile. Colecției de volume și papirusuri, al cărui număr era evaluat la circa 700 000 (după alții 900 000) la sosirea lui Cezar, în timpul Cleopatrei, triumvirul Mare Antoniu îi adaugă prețioasa colecție a Attalizilor din Pergam, de peste 200 000 de volume și manuscrise.

Se spune că aici ar fi existat numeroase documente originale, copii și traduceri grecești. Unul dintre Ptolemei, care s-au îngrijit să înzestreze în permanență biblioteca, s-ar fi dus la Atena să ceară împrumut manuscrisurile originale ale tragediilor lui Euripide pentru a le copia, depunând drept garanție o însemnată sumă; copia fiind terminată, el a preferat să păstreze exemplare originale și să trimită copiile, pierzînd astfel cauziunea. Se mai vorbește despre o istorie a Egiptului, scrisă de Manethon și Eratostene, care a fost multă ani conducătorul bibliotecii, precum și despre existența unui manuscris păstrat într-un tub de aur aparținînd celebrului matematician Pitagora. Tot aici ar fi fost aduse lucrări gravate pe pietre subțiri, provenind din Bretania, sau gravuri pe lamele de cupru, originare din India.

Adevărul despre bogăția și diversitatea Bibliotecii din Alexandria este însă sub semn de întrebare. Faptul se datorește catastrofelor și calamităților abătute asupra ei. Așa, de pildă, pe timpul celei de a VIII-a dinastii ptolemeice, când are loc o puternică răscălare împotriva tiraniei regale, biblioteca este în mare parte distrusă. De altfel, despre distrugerea și dispersarea faimoasei bibliotecii, au circulat apoi diverse versiuni. Potrivit unei legende colportate vreme îndelungată, biblioteca ar fi fost devastată și arsă în momentul intrării arabilor, operele adunate din atâtea și atâtea centre de cultură ale civilizației antice servind la încălzirea băilor publice ale orașului. Mulți istorici de seamă, însă, au conchis în unanimitate că arabii nu numai că nu s-au datat la asemenea acte de vandalism, dar au apreciat în bună măsură realizările științifice și artistice obținute pînă atunci, folosindu-le în diferite domenii în care cultura lor a excelat ulterior.

După unele documente, biblioteca ar fi fost atinsă de un incendiu în anul 48 î.e.n., când Achilleus, comandantul trupelor egiptene, a dat foc flotei lui Cezar, care asedia Alexandria, iar flăcările împinse de vînt au cuprins cîteva din monumentele orașului.

În sfîrșit, se povestește că biblioteca ar fi avut de suferit ca urmare a represaliilor locuitorilor răzvrățiți în cursul persecuțiilor creștinilor. Se pare, însă, că e vorba în acest caz de biblioteca „fiică” Serapeum care ar fi fost arsă odată cu templul zeului Serapis în timpul unei insurecții a creștinilor.

Dincolo de taina care învăluie cauzele adevărate ale dispariției acestui edificiu de cultură, dăinuie impresionant faima celei mai mari colecții de scrieri și documente din lumea antică.

GEORGE ROTARU

MAGAZIN

DIN ISTORICUL CIMPOIULUI

Adevărata patrie a cimpoiului este Egiptul antic, de unde el a fost adus în Siria și în Persia. El a devenit instrumentul favorit al grecilor și romanilor din antichitate și apare pe unele monede bătute din ordinul împăratului Nero. Instrumentul a făcut parte și din orchestra militară

a legiunilor romane. Cînd au năvălit în Insulele Britanice, romanii au dus cu ei acolo și cimpoiul.

Acest instrument cunoaște azi o largă arie de răspîndire și în țara noastră. În Scoția, el este foarte apreciat, fiind socotit drept un instrument național.

Vas ce aparține unui mormînt de incinerare din epoca bronzului — cultura Gorta Mare

CURIOZITĂȚI

MARTOR INOPORTUN

Dat în judecată pentru că o femeie care trecea pe stradă fusese mușcată de ciinele său, Edward Barker din Kirkcaldy (Scoția) a venit cu animalul la proces ca să demonstreze tuturor că este de blind.

Judecătorul a respins însă „martorul” explicînd că, personal, nu are

nimic împotriva mărturiei unui cîine, dar că legea britanică nu admite depoziția unui martor care nu poate depune jurămint.

În consecință proprietarul cîinului a fost obligat să plătească o amendă de o liră pentru că a lăsat animalul să hoinărească necontrolat.

RECLAMAȚII LA MAGNETOFON

Intr-un mare universal din Stockholm (Suedia), biroul de reclamații a fost înlocuit cu cîteva cabine prevăzute cu magnetofone. Cumpărătorul care are vreo nemulțumire intră într-o asemenea cabină și spune ce are de reproșat în fața unui magnetofon care înregistrează. Reclamantul vorbește fără să fie întrerupt, și după cum au dovedit experiențele, pe un ton mult mai puțin agresiv decît cînd discută cu funcționarul biroului de reclamații.

Administrația magazinului ascultă benzile, examinează nemulțumirile și trimite reclamanților răspunsul prin poștă.

Din programul de televiziune 28 VII — 3 VIII 1968

DUMINICĂ: PROGRAMUL 1: 8.40 — Pentru copii — „Ex-terra'68”; 9.15 Film serial: Calul Fury; 9.40 TV pentru elevi; 10.00 Ora satului; 11.30 TV pentru specialiștii din agricultură; 15.30 Zig-zag — telegazeta duminicală; 17.00 Atletism: Campionatele internaționale ale României. Transmisiune de la Polana Brașov; 18.30 Deschiderea Festivalului mondial al tineretului și studenților de la Sofia. Transmisiune în direct; 20.30 Micro-varietăți; 20.50 Film artistic: „Print și cerșetor”. PROGRAMUL 2: Seară de teatru. „Take, Ianke și Cadir” de Victor Ion Popa.

LUNI: 17.30 Pentru noi, femeile; 20.00 Muzică populară românească. Își dau concursul: Tița Ștefan, Maria Crăciun, Irina Loghin, Dumitru Sopon, Ion Oprea (la nai) și o formație instrumentală condusă de Victor Predescu; 20.30 Teleuniversitatea: Civilizația asiriană; 21.00 Festivalul mondial al tineretului și studenților de la Sofia.

MARTI: 17.30 TV pentru școlari: Consultații la matematici (clasa a VIII-a); 19.00 Lumea copiilor: Ucenicul vrăjitor n-a plecat în vacanță! El, împreună cu „Dar-de-ce”, invită pe toți prietenii emisiunii în fața televizoarelor, promițîndu-le o dis-

tracție plăcută; 20.00 Film serial: Thierry la Fronde; 20.26 Studioul mic. „Poveste studentească” de Mihail Sorbul; 21.00 Festivalul mondial al tineretului și studenților de la Sofia.

MIERCURI: 19.00 Pentru tineret. „Tineri speranțe”; 20.00 Maestri ai cercului; 20.15 Transfocara; 20.45 Avanzieră; 21.00 Festivalul mondial al tineretului și studenților de la Sofia; 22.50 Seară de romane.

JOI: PROGRAMUL 1: 10.00 Festivalul mondial al tineretului și studenților de la Sofia; 17.30 TV pentru elevi. Consultații la fizică (bacalaureat). Tema: Generatoare și motoare electrice; 19.00 Studioul pionierilor; 20.00 Film serial: Vikingii; 20.26 Întrebări la care s-a răspuns... Întrebări la care nu s-a răspuns încă; 21.00 Film artistic: „Căm se reușește în dragoste”; 22.30 Rezumat filmat de la Festivalul tineretului de la Sofia. PROGRAMUL 2: 21.00: „O samă de cuvinte”... Vasile Alecsandri — „Versuri”; 21.30 Comedie cu Mikey Rooney.

VINERI: 18.00 Drumuri și popasuri — emisiune turistică; 18.20 Buletinul circulației rutiere; 19.00 Brătară de aur — emisiune pentru tineret; 20.00 Film artistic: „Băleții, de la tonomat”; 21.30 Reflector; 22.05 Dialog despre

cultură. Cultura la vacanță? 22.30 Rezumat filmat de la Festivalul tineretului de la Sofia.

SÎMBĂȚĂ: PROGRAMUL 1: 18.00 Stadion — emisiune de actualitate sportivă; 18.30 „Mult e dulce și frumoasă...” — emisiune de limbă română; 19.00 Pentru tineretul școlar. Acasă la general-colonel în rezervă Dumitru

Dămăceanu; 20.00 Telesciclopedia; 21.10 Film serial: Răzunătorii; 22.00 Emisiune muzical-distractivă; 22.30 Rezumat filmat de la Festivalul tineretului de la Sofia; 22.50 Varietăți filmate. PROGRAMUL 2: 20.00 Post scriptum săptămînal; 21.00 Bis... pe 16 mm! Petele din Takarazuka; 22.00 Roman-foleton: Lagardere (III).

La munte sau mare,
oriunde vă aflați,
jucați la
LOZ ÎN P LIC

Puteți obține autoturisme „Warszawa”, „Renault 10 major”, „Moskvici 408”, „Skoda 1000 M.B.”, motociclete, scutere, motorete și premii în bani de 20 000 lei, 10 000 lei, 5 000 lei ș.a.

Țara noastră este una din țările cele mai bogate în plante medicinale. La munte, la deal sau cimpie se găsesc un mare număr și o mare diversitate de plante medicinale care cresc neșemănate de nimeni, în finețe, pășuni, malul apelor, în păduri și pe marginea drumurilor. Aceste plante constituie un important izvor de sănătate și în același timp de venituri pentru țară, ele fiind mult apreciate atât de către industria noastră de medicamente cât și peste hotare.

Tocmai de aceea toți cetățenii patriei noastre, copiii, tinerii și virstnicii au datorita de a ajuta la recoltarea, valorificarea, menținerea și dezvoltarea acestei importante bogății.

Culesul plantelor medicinale din flora spontană se face după anumite reguli, pentru ca să se poată obține un produs corespunzător ca aspect și cu un conținut bogat în principii active. Este de cea mai mare însemnătate ca recoltarea să fie făcută în momentul cel mai potrivit de dezvoltare a plantei cum și în condiții de timp favorabile. Culegătorii trebuie să cunoască bine plantele medicinale și să le deosebească ușor de cele asemănătoare.

SFATURI PRACTICE PENTRU CULEGĂTORII DE PLANTE MEDICINALE

de ing.
AGOPIAN ARTIN
Direcția generală
plante medicinale

IATĂ CITEVA DIN PLANTELE CARE SE POT CULEGE PESTE TOT ÎN LUNILE IULIE ȘI AUGUST:

1. PODBALUL

Crește în locuri umede, în șanțuri, pe marginea drumurilor de deal și munte pe terenurile abrupte, în carierele de piatră. Primăvara timpuriu apar florile galbene, asemănătoare cu cele de păpădie, după dispariția cărora apar frunzele rotunde, cu margini dințate, verzi pe partea superioară și albe pe partea lipită de pământ. De la podbal recoltăm frunzele, fără pețiol (codiță) prin

ciupire cu mîna. Nu se culeg frunzele atacate de dăunători sau pătate de rugină. Uscarea lor se face pe rame, rogojini sau prelate, în poduri bine aerisite, așezate unele lângă altele. Se consideră uscate cînd se stărimă cu ușurință.

2. PĂTLAGINA

O plantă comună, care crește peste tot, pe marginea drumurilor, a șanțurilor, în lucerniere vechi, pe pășuni, pe malul apelor, în finețe și în curți. Este o plantă perenă, cu frunzele așezate la suprafața pămîntului, în formă de lamă la pătlagina îngustă și ovală la pătlagina mare. Din mijlocul frunzelor se înalță, în luna iunie, mai multe tulpini subțiri pe care sînt așezate florile. De la pătlagina

îngustă, mare sau mijlocie, se recoltează frunzele fără pețiol, prin tăiere cu cuțitul de la suprafața pămîntului. Uscarea trebuie făcută cît mai repede, la soare sau în poduri bine aerisite, pentru a se evita brunificarea lor.

3. URZICA

Este o plantă ierboasă care crește înaltă de circa 1,50 m., cu frunza în formă de inimă, dințată pe margini. Crește pretutindeni, în păduri, poiene, marginea apelor, a drumurilor și a gardurilor, pe pămînturi fertile, grase. Se recoltează frunzele prin strujirea lor direct de pe tulpină, cu mîna protejată pentru evitarea urticării. Uscarea se face mai ușor în aer liber ia început direct la soare și apoi la umbră. Este bine ca uscarea să se facă pe rogojini curate, prelate — sau cînd cantitățile sînt mari, pe arii bătătorite și bine măturate de praf și pietriș.

4. COADA ȘORICELULUI

O plantă înaltă de circa 50 cm. care crește prin locuri necultivate, pășuni, finețe, la marginea drumurilor și a pădurilor. Înflorțește începînd din luna iunie. Se recoltează planta întregă în momentul înfloririi, prin tăierea tulpinii de la punctul de unde nu mai are frunze, în lungime de circa 30 cm., evitîndu-se plantele cu frunze vestejite sau îngălbenite. Uscarea se face în poduri, așezîndu-se plantele tăiate, în brazde și în straturi subțiri. Planta este uscată cînd tulpina se rupe ușor la indoire.

ȘTIAȚI

CĂ...

...fructele de măceș și cătină sînt o sursă naturală de vitamina C și A ?

Utilizate sub formă de ceai sau sirop, sînt folosite în anemiile datorate lipsei de vitamine.

...rădăcina de brusture, asociată cu frunze de mesteacăn și rădăcini de urzică întărește rădăcina părului, prin spălarea lui o dată pe săptămîină ?

...frunzele de urzică datorită compoziției chimice complexe regenerează organismul, favorizează diureza, reduce zahărul din singele diabeticilor și ajută în bronșite ?

Cura de primăvară aduce o înviorare organismului.

...coada șoricelului ascunde în floricelele ei un ulei volatil de culoare albastră cu proprietăți puternic antiseptice ? Ceaiul de coada șoricelului se recomandă în colite, colici hepatice, stimulînd în același timp pofta de mîncare.

5. PELINUL

Este o plantă perenă care ajunge la o înălțime de pînă la 150 cm., ramificată spre vîrf, cu frunzele de culoare alb-cenușie și flori globuloase, galbene. Întreaga plantă are un miros puternic caracteristic. Înflorțește în luna iulie. Crește mai cu seamă pe locuri scurse, uscate, necultivate, pe marginea drumurilor. De la pelin se recoltează, prin tăiere, ramurile laterale și 30 cm de la vîrf tulpinii, atunci cînd planta este înflorită. Uscarea se face la umbră în straturi subțiri.

6. SULFINA

Plantă anuală sau de doi ani, cu tulpina ramificată, înălțime de circa 1,00 m. Frunzele seamănă cu cele de lucernă, iar florile așezate la vîrf ramurilor sînt mici, galbene, mirosînd frumos a cumarină. Înflorțește la sfîrșitul lunii iunie. Se recoltează ramurile laterale și tulpina în lungime de circa 30 cm., atunci cînd planta a înflorit uscarea se face în poduri.

ÎN GENERAL E BINE SĂ ȘTIM CĂ:

FLORILE se recoltează la începutul înfloririi sau cel mai tîrziu în timpul deplinei înfloriri. În nici un caz acest moment nu trebuie să fie depășit, orice întîrziere în recoltarea florilor avînd drept urmare scuturarea, brunificarea sau decolorarea lor. Recoltarea florilor se face cu mîna prin ciupire cu foarfece sau prin tăierea cu cuțitul.

FRUNZELE se recoltează cînd au ajuns la mărimea lor obișnuită, ceea ce se întîmplă în preajma înfloriturii. Frunzele se culeg fără codiță, evitîndu-se cele îngălbenite, innegrite sau atacate de dăunători.

IARBA SAU PLANTA ÎNTREGĂ se recoltează cînd se deschid primele flori. Nu se culege partea lemnică sau fără frunze. Recoltarea se face prin tăiere cu ajutorul cuțitului și niciodată nu se smulg plantele cu rădăcină.

RĂDĂCINILE se culeg după vestejirea plantei, toamna sau primăvara din vreme. Recoltarea se face cu hîrlețul sau cazmaua, nivelînd la loc terenul. Rădăcinile se spală de pămînt, iar cele groase se despică pentru a ușura uscarea.

FRUCTELE se culeg în pirgă (măceșele) sau la maturitate (socul) tot cu mîna sau prin scuturare.

COAJA se recoltează de pe tulpinele tinere în momentul cînd seva începe să circule, moment cînd se desprinde cu ușurință de pe lemn, primăvara sau toamna.

Recoltarea plantelor se face numai pe vreme frumoasă, însoțită și uscată, iar uscarea lor se face la umbră în poduri sau încăperi uscate, curate și bine aerisite, pe rame, rogojini sau hîrtie. Plantele se pun la uscat în strat subțire, unele lângă altele, iar după uscare se adună ușor în grămezi, se pun în saci fără să se îndese și se predă la cooperativa de consum unde se primește pe loc contravaloarea lor. Culegătorii se pot adresa cooperativei de consum din fiecare comună pentru a cunoaște plantele medicinale care pot fi recoltate, cantitățile, condițiile de calitate, precum și prețurile care pot fi obținute pentru fiecare kilogram de produs predat.

MUNCILE LUI HERCULE (VERSIUNEA TILEAGD)

SATIRĂ SI UMOR

PILULE AMARE din județul Neamț

Dacă vrei să cumperi niște deșeuri lemnoase de la U.L. Tileagd-Bihor — care aparține de întreprinderea forestieră Oradea, — nu este nevoie să te deplasezi pînă în capitala județului. Combustibilul orădean a delegat aici un reprezentant. Deci, dacă vrei să cumperi, mai înții achiți. Pînă aici, totul e foarte normal. Partea mai puțin normală începe după ce ai dat paralele, ai primit bonul și te prezinți, foarte încrezător la poarta fabricii, ca să-ți ridici dreptul.

Portarul, mai vigilent decît un cerber, are ordin strict: „Nimeni nu intră în incinta fabricii pe baza unui simplu bon. Cine vrea deșeuri

nu-l suficient să le plătească, mai trebuie să facă și cite o treabă utilă întreprinderii noastre”.

Adică: dacă ești cu un camion trebuie să muți de ici-colo diferite materiale lemnoase din curte. Dacă nu vrei, nu primești liberă trecere. Sau: vii cu o căruță. Bun; mai înții se efectuează cu ea un transport de pămînt și, între timp, ești poftit să ajuți la... săparea unui șanț în jurul fabricii și abia după aceea îți o încarci cu deșeuri (plătite).

După ce depui, vrînd-nevrînd acest obol, poți să fii un om norocos și să-ți încarci vehiculul cu mult prea plătitele deșeuri. Dar, se mai întimplă ca — în timp ce ești

ocupat cu „muncile” preliminare — deșeurile din curtea fabricii să se termine. Așa că, dacă nu vrei să te întorci acasă cu mina goală, trebuie să le cari cu vagonetii direct din sala de prelucrare a lemnului, făcînd viraje și eschibiții printre stive de cherestea, joagăre mecanice, benzi rulante etc.

De unde se vede că un asemenea mod de a te juca cu timpul, banii și nervii cetățenilor, ar trebui aruncat... la deșeuri.

MIHAI ALBU
corespondent

O INTERESANTA EXPERIENȚĂ a fost făcută la lăptăria sectorului zootehnic al C.A.P. Căciulești. Existînd acolo un separator de lapte defect, cineva a avut ideea să-i încerce randamentul. („Toată lumea lucrează cu separatoare în perfectă stare de funcționare, nimeni n-a avut curajul să le experimenteze pe cele defecte. Să încercăm noi, să vedem ce iese.”) Și a ieșit 1 kg de smîntînă dintr-o cantitate de lapte de 2—3 ori mai mare decît era normal (21—27 litri în loc de 9—11 litri). Originala experiență a durat un trimestru. Cine încasează premiul?

C.A.P. REDIU face tot ce se

poate pentru sporirea veniturilor... G.F.R.-ului. Ridicînd cu 15 zile înțrziere de pe rampă o cantitate de amendamente calcaroase în valoare de 5 400 lei, are de achitat ca magazinaj 11 200 lei! La această pozna cu amendament calcaros, venim și noi cu un amendament dureros: să plătească vinovații.

ASOGIAȚIA FILOTIMIEI a fost alcătuită de către cooperativele agricole Piatra Neamț, Birgăoani și Hoișești. Prima a atribuit terenuri pentru construcții de locuințe, fără să încaseze nici un ban, a doua a dat avansuri bănești unor membri cooperatori care n-au efectuat nici o

zi muncă, iar a treia a distribuit alimente pe credit unor mecanizatori, care nu-și achitaseră nici vechile datorii. Filotimie, dar nu pe seama avutului cooperatist.

OCHELARI CU LENTILE VERZI cumpără cooperativele agricole Vinători, Cîndești, Negrești, Gîrcina, Deleni și Stănița, pentru vitele trimise pe pășunile care n-au putut fi însămintate din cauză că documentația pentru deschiderea și finanțarea lucrărilor de îmbunătățire nu a fost întocmită și depusă la timp. Nu știm ce vor paște vitele, dar ne închipuim ce-i paște pe impricinați.

N. CULCEA

V. CRAIȚĂ MINDRĂ

Glasul roților de tren

Andrei Mănuilă era un neobosit călător. Îi plăcea să asculte glasul roților de tren. Dar nu orice glas, ci numai acela care se aude pe

distanța Buzău-Timișoara. Ajuns la Timișoara, îl apuca dorul de casă. Și ca să nu se întoarcă cu mina goală, a cumpărat ca amintire vreo 20 de baticuri, 13 costume de buret și niște fișuri. Acasă, în comuna Stîlpu, dădea lucrurile, dar ca să rămînă și el cu o amintire, lua supra-preț. Acesta este și motivul pentru care îndră-

gise glasul roților de tren. Într-o zi a cerut la casa de bilete din Timișoara un bilet pînă la Buzău, via Roșiori. Preocupat de conținutul valizelor, a observat abia mai tîrziu că drumul nu este via Roșiori, ci via tribunal. Acolo, cunoscîndu-se pasiunea sa pentru amintiri, i s-a dat una pe care nu o va uita multă vreme.

EPISTOLĂ

Într-o fabulă a lui Grigore Alexandrescu, se spune că un frate de-al meu, un bou ca toți boii, s-a ajuns și s-a mutat într-un palat. Fierice de el! Eu, nu am aici la C.A.P. Vulcan (Brașov) nici măcar un grajd ca lumea.

În urmă cu citva timp, s-au construit două grajduri dintre care unul s-a dărîmat nu din cauza noastră, a boilor patrupezi, ci din vina constructorilor. Grajdul care încă mai supraviețuiește, deși trebuie să fie reparat în fiecare an, tot nu ne asigură condiții normale de viață. Din cauza igrasiei am făcut reumatism de mă dor toate încheieturile. Vaca mi-a spus că sînt un incapabil, că attele au grajduri bune, sănătoase, numai eu sînt un bou și că dacă nu-mi pasă de ea, mă părăsește. Și s-a mutat în alt grajd unde i s-a oferit posibilitatea să dea lapte. Mie îmi cresc coarnele ca să am cu ce să-i împung pe constructorii care au cheltuit aproape jumătate milion pentru cele două grajduri.

UN NOU CONCURS

12

SNOAVE

Din numărul viitor începe un nou concurs cu premii în obiecte. Timp de 12 săptămîni vom publica cite o snoavă care va cuprinde cite o greșeală. Vă invităm să descoperiți aceste greșeli.

Concursul este dotat cu două premii:

UN PREMIU CONSTIND DINTR-UN APARAT DE RADIO CU TRANZISTORI care se va acorda concurentului cu cele mai multe rezultate exacte. (În cazul că vor fi mai mulți concurenți în această situație, se va proceda la o tragere la sorți).

UN PREMIU SPECIAL — UN ARAGAZ (REȘOU ȘI BUTELIE) care se va acorda unui participant din localitatea (comună sau oraș) care va întruni cel mai mare număr de răspunsuri exacte (prin adunarea tuturor răspunsurilor corecte date de toți concurenții din respectiva localitate). Câștigătorul va fi desemnat printr-o tragere la sorți ce se va efectua la fața locului. Fiecare concurent va participa la această tragere la sorți cu atîte șanse cu cite răspunsuri exacte a contribuit la totalul pe localitate. (În cazul că răspunsurile exacte sînt însoțite de mai multe serii de cupoane, toate acestea vor fi luate în considerație la calcularea totalului). Participarea la această tragere la sorți nu exclude dreptul concurenților respectivi de a obține celălalt premiu al concursului.

Răspunsurile, însoțite în mod obligatoriu de cupoanele care vor fi publicate împreună cu textele, trebuie trimise TOATE DEODATĂ pe adresa: Revista Albina, București 33. Vă rugăm să menționați pe plic: Pentru concurs, iar adresa să fie scrisă citeț și conform noii împărțiri administrativ-teritoriale. Se vor lua în considerație numai plicurile care vor purta ștampila poștei cu data pînă la 31 octombrie 1968.

NU MAI ARE BALTA PEȘTE

Vasile Zamfir a fost responsabil la sectorul piscicol al C.A.P. Dridu, județul Ilfov. În primul rînd și-a asigurat „spatele” prin „prieteni devotați”. Apoi, oricine venea de la raion sau de la regiune, dintre acești prieteni, trecea pe la lac și-și umplea sarsanaua cu crap gras. Toți erau mulțumiți, îl bateau cu mina pe umăr și, la plecare, îi spuneau: „N-ai griji, dăi înainte!”. Mai avea „spate” și în sat, anumiți funcționari de care te lovești oricînd și, ca atare, le dădea voie să se înfățișeze cu undițele pe marginea lacului.

Dar, urciorul nu merge de multe ori la apă. Într-o zi, șeful de post din sat, vine la C.A.P. și spune: „Mi-a dat nea Vasile 6 kilograme de pește... grozav. Mi-a spus că-i așa, de pomană, dar eu vi-l plătesc, tăiați-mi chitanță!”. Dîndu-și seama că, deși peștele e proaspăt, problema cam „microase”, secretarul de partid Gheorghe Șintescu și contabilul șef Dan Tache s-au dus la lac. Acolo, nimeni. Au strigat. Pustiu. Apă, stuf, pește sîrînd în aer. Dar, precum se știe, peștele e mut. La casa pescăriei, ușa era încuiată. Cînd auuziră să descuie ușa, se auziră niște jipete disperate și citeva focuri de armă. Au încuiat ușa la loc și au alergat într-un suflet. Zamfir se tăvălește pe jos și striga ca din gură de șarpe: — M-au omorît bandiții! — Braconierii m-au omorît! Aoleu, spatele meu!

Cei din conducerea C.A.P. s-au uitat la el, și-au făcut cu ochiul și au zîmbit, fiind obișnuiți cu spectacolele artistului. Știu că prin asta vrea să le sustragă atenția, să-i abată de la descoperirea matrapazlicurilor lui.

— Cine te-a nenorocit?... Nu i-ai recunoscut?

— Doi indivizi. Mi-au dat cu sapa peste șale.

Se văita Zamfir de și se rupea inima! Aveau de gînd să-l panseze, să-l îngrijească, dar n-au găsit nici o vinătaie, nici o zgîrietură măcar. S-au întors la casa pescăriei. Înăuntrul său vezi lucrătura de artist. 225 kg de pește pe alese, unul și unul. Fiecare încărcătură era aranjată după importanța destinatarului. Cei care lucrau la sectorul piscicol își luau partea. După cit cîntărea pescarul în ochii responsabilului, atît îi cîntărea și sarsanaua, cel mai activ fiind cotat cu 13 kg., iar cel mai puțin însemnat cu 3. Partea cea mai babană îi revenea șefului, care trebuia să ungă osiile, pînă sus, ca să le meargă la toți bine și cu spor.

Și osiile n-au scîrșit prea tare pînă la adunarea generală. De atunci Zamfir strigă și se vîcărește de mama focului, trimite jalbe în toate părțile. Dar pentru el nu mai are balta pește.

ȘTEFAN SUDITU